

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ
Βουλευτής Ν. Αχαΐας – Ανεξάρτητος

Ερώτηση προς τον Πρωθυπουργό

ΘΕΜΑ: Πολλές οι ασάφειες της «συμφωνίας»...

Η συμφωνία «Τσίπρα - Ιερωνύμου», που όλως αιφνιδίως ανακοινώθηκε, επιδέχεται πολλαπλές αναγνώσεις». Είναι η πρώτη αντίδραση στο σχετικό ερώτημα του ετέθη στον δικηγόρο, επίκουρο καθηγητή του Εκκλησιαστικού Δικαίου στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών και αρθρογράφο της εφημερίδας «Πελοπόννησος» Γεώργιο Ι. Ανδρουτσόπουλο. Ο κ. Ανδρουτσόπουλος έχοντας εντυφλήσει στα ζητήματα του εκκλησιαστικού δικαίου έχει τη δυνατότητα να «διαβάζει» πίσω από τα σημεία της συμφωνίας και να εμβαθύνει στις πτυχές που σε άλλους περνούν απαρατήρητες. Στο πλαίσιο αυτό έθεσε τα παρακάτω ζητήματα:

ΖΗΤΗΜΑ 1ον: Ως μία πρόδρομη παρατήρηση, να σημειωθεί ότι ορθότερα πρέπει να γίνεται λόγος για «Σχέδιο συμφωνίας», το οποίο αποτυπώνει μόνο τα βασικά του σημεία. Μένει η εξειδίκευση των επιμέρους ρυθμίσεων, γεγονός το οποίο αναδεικνύεται, ως είναι φυσικό, σε κρίσιμο ζητούμενο. Άλλωστε, «ο διάβολος κρύβεται στις λεπτομέρειες».

ΖΗΤΗΜΑ 2ον: Η νομιμοποίηση των συμβαλλόμενων μερών: Η εν λόγω συμβιβαστική «συμφωνία» καταρτίζεται σε ανώτατο επίπεδο από τον πρωθυπουργό Α. Τσίπρα και τον Αρχιεπίσκοπο Ιερώνυμο. Και τούτο, παρά το γεγονός ότι πρωθυπουργός και Αρχιεπίσκοπος δεν βρίσκονται, από πλευράς αξιώματος, στην ίδια, ισότιμη θέση. Ο πρώτος, ηγείται της κυβερνήσεώς του, με απόλυτη ελευθερία κινήσεων. Ο δεύτερος, είναι απλώς πρόεδρος των δύο κεντρικών οργάνων διοικήσεως της Εκκλησίας της Ελλάδος, *primus inter pares*, που διοικεί με βάση την αρχή της συνοδικότητας.

Και το ερώτημα που ευλόγως ανακύπτει είναι: το συγκεκριμένο «προσχέδιο συμφωνίας» έχει ήδη λάβει την έγκριση της Ι. Συνόδου της Ιεραρχίας, του συνόλου δηλαδή των Μητροπολιτών της Εκκλησίας της Ελλάδος ή θα τεθεί υπόψη της εκ των υστέρων;

Άλλωστε, όπως φαίνεται εκ των πραγμάτων, η συμφωνία δεν προέκυψε τώρα, αλλά κυκλοφορείτο επί μακρόν... Μάλλον η εξέλιξη των πραγμάτων έπρεπε να είχε ακολουθήσει αντίστροφη πορεία...

ΖΗΤΗΜΑ 3ον: Στα θετικά καταλέγεται η ρητή (*expressis verbis*) αναγνώριση από την Πολιτεία ότι «ανέλαβε τη μισθοδοσία του κλήρου, ως με ευρεία έννοια, αντίλλαγμα για την εκκλησιαστική περιουσία που απέκτησε». Με τον ΑΝ 536/1945 το Δημόσιο ξεκίνησε να συμπληρώνει το ετήσιο κεφάλαιο υπέρ της μισθοδοσίας, ανέλαβε δε πλήρως την καταβολή της επί κυβερνήσεως Κ. Σημίτη (Ν. 3220/2004)! Τούτο έγινε ως μία μορφή αφηρημένης (και όχι βεβαίως συμβατικής) αποζημίωσης προς την Εκκλησία για την απαλλοτρίωση της εκκλησιαστικής (ιδίως μοναστηριακής) περιουσίας που είχε προηγηθεί (1833, 1909, 1922, 1930)...

ΖΗΤΗΜΑ 4ον: Συμφωνείται, επίσης, ότι «οι κληρικοί δεν θα νοούνται στο εξής ως δημόσιοι υπάλληλοι». Θεωρώ περιττή την πρόβλεψη. Γίνεται ήδη παγίως δεκτό στη θεωρία και τη

νομολογία (ΣτΕ 7908/1983, 3120/2002), ότι οι εφημέριοι αποτελούν μία εντελώς διακριτή κατηγορία δημόσιων λειτουργών, χωρίς, πάντως, αν και μισθοδοτούνται από το Δημόσιο, να προσλαμβάνουν, εξ αυτού, την ιδιότητα δημόσιου υπαλλήλου και συνεπώς, εξακολουθούν να είναι προεχόντως θρησκευτικοί λειτουργοί.

Συνέπεια αυτής της παραδοχής είναι ότι ο περιορισμός της απαγορεύσεως της διπλοθεσίας για τους δημόσιους υπαλλήλους (άρθρα 103-104 Σ.) δεν ισχύει για τους εφημέριους.

Έτσι, η μισθοδοσία των κληρικών καταβάλλεται μεν από την Πολιτεία για χάρη της Εκκλησίας, δεν αποτελεί, όμως, αντιπαροχή για την επιτέλεση των ιερατικών τους καθηκόντων, αλλά κάλυψη από την Εκκλησία των βιοτικών τους αναγκών...

Κατόπιν τούτων ερωτάσθε:

1. Ποιες διασαφηνίσεις έχετε να κάνετε σε σχέση με τις ασάφειες του «σχεδίου συμφωνίας» που επισημαίνονται ανωτέρω από την επίκουρο καθηγήτη του Εκκλησιαστικού Δικαίου κ. Γ.Ι. Ανδρουτσόπουλο;
2. Θα επικυρώσετε μια «συμφωνία», που δεν αποτελεί «προϊόν» επαριχθούς δημοσίου διαλόγου και δεν τυγχάνει της έγκρισης των κληρικών;

Ο Ερωτών Βουλευτής

Νίκος Ι. Νικολόπουλος

Πρόεδρος Χριστιανοδημοκρατικού Κόμματος Ελλάδος